

Susse Huhdan puhe verkkoseuroissa 28.5.2020, www.h-y.fi/verkkoseurat

Mun elämä on aina ollut jotenkin helppoa: ei ole ollut juurikaan vastoinkäymisiä, mutta sen sijaan paljon kaikenlaista hyvää elämässä. Perusturva on ollut lapsuudesta asti, vähintäänkin riittävästi työtä ja hyvä toimeentulo, terveyttä, ystäviä ja yhteisöllistä elämää itähelsinkiläislahiössä.

Olen aina tuntenut onnestani vähän huonoa omaatuntoa, koska niin monilla ihmisillä on ollut paljon kaikenlaista. Eihän muiden ihmisten epäonni tai sairastuminen tai oppimisvaikeudet tai työttömyys minun syy ole, mutta toisaalta eivät he ole myöskään vaikeuksiaan ansainneet. Enkä itse ole taatusti ansainnut niin paljon hyvää verrattuna muihin kuin mulla on.

Puhutaan ansaitsemattomasta armosta, mutta eikö ihan kaikki täällä ole ilman ansiota saatua tai kohdattua, sekä hyvät että huonot asiat. Siksi mun on ollut aina vaikea ymmärtää, miten samat ihmiset saattavat uskovaisina julistaa armoa ja anteeksiantoa, ja sitten kuitenkin yhteiskunnallisesti ajatella, että jotkut ihmiset ovat ansainneet kaiken hyvän, mitä heillä on. Ja toisaalta monet ovat myös sitä mieltä, että vaikka sairastuminen tai työttömyys on joillakin ihmisillä oma syy, joka johtuu huonoista elämänvalinnoista tai elämäntavoista.

Mun mielestä siinä on kauhea ristiriita. Sillä eikö Jumalan luomistyöhön liity myös se, että meillä on erilaiset kyvyt, voimat ja viisautta tehdä "oikeita" valintoja tai pettymysten jälkeen valita uusia suuntia? Ihan samantyyppisissä tilanteissa joku pystyy suuntaamaan energiansa uuteen asiaan ja toinen taas lannistuu täysin. Emme ole valinneet sellaista temperamenttia tai kasvatusta ja taustaa, mikä meillä on.

Nämä ajatukset ovat nousseet vahvoina mieleen taas tänä keväänä. Itse en ole oikeastaan pelännyt sairastumista, eikä töiden loppumisesta ole ollut vaaraa. Mutta olen seurannut monien muiden epävarmuutta ja huolia sivusta. Sekin on hankalaa, että on joutunut olemaan niin kaukana sivussa, lähinnä sosiaalisen median välityksellä ja puhelimesta. Ei ole saanut edes halata. Siinä on tuntenut itsensä tosi avuttomaksi. Haluaisi auttaa, mutta asiat ovat sellaisia, että en pysty niihin vaikuttamaan.

Sen takia varmaan olen tänä keväänä monesti ajatellut samoin kuin vuosi sitten kuollut isäni viimeisessä puhelussa, joka me puhuttiin päivää ennen hänen kuolemaansa. Isä sanoi, että "ei tässä voi mitään muuta kuin rukoilla", sellaisessa tilanteessa, jossa ei pystynyt auttamaan itselleen tärkeää ihmistä. Mulle rukoileminen on aika vierasta, meillä ei kotona juurikaan rukoiltu vaan lähinnä veisattiin. Mutta tämän kevään aikana olen veisaamalla rukoillut enemmän kuin koskaan ennen, esimerkiksi Siionin virren 117 sanoin: "Hänen rakkaudessaan on toivo, joka kantaa."